

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 5Co/98/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7917200661
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 09. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Andrej Šalata
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2019:7917200661.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Andreja Šalatu a sudcov JUDr. Slávky Zborovjanovej a JUDr. Jána Slebodníka v právnej veci žalobcu X. I., S., D. XXX/XX, zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Peter Rybár, s.r.o., Košice, Kuzmányho 29, IČO: 47 234 466, proti žalovanej POHOTOVOSTĽ, s.r.o., Bratislava, Pribinova 25, IČO: 35 807 598, o zaplatenie 154 € s prísl., o odvolaní žalovanej proti rozsudku 6Csp/8/2017-135 z 8.10.2018 Okresného súdu Trebišov

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

Žalobcovi p r i s u d z u j e náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie (ďalej len súd) rozsudkom rozhodol: I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 154 € spolu s 5 % úrokom z omeškania ročne z uvedenej sumy od 15.1.2017 do zaplatenia, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. II. Žalobcovi priznáva nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % proti žalovanému.

2. V odôvodnení rozsudku, o. i. uviedol, čoho žalobou, doručenou mu 11.1.2017, sa žalobca domáhal, akým titulom a čo zároveň žiadal, čím žalovaný odôvodnil v zákonnej lehote podaný odpor proti platobnému rozkazu 6Csp/8/2017-20 zo 14.2.2017, čo žalobca v replike, doručenej mu 30.8.2017, uviedol, čo žalovaný v duplike, doručenej mu 2.10.2018, uviedol, že vykonal dokazovanie oboznámením sa s obsahom zmluvy o spotrebiteľskom úvere, splátkovým kalendárom, prednesom zástupcu žalobcu, obsahom spisu a zistil tento skutkový stav, konkrétne, čo zistil zo stranami sporu 9.10.2014 uzatvorenej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č.XXXXXXXXXX (ďalej len Zmluva), zo žalobcom predloženej Dohody o plnení v splátkach k Zmluve a na čom zástupca žalobcu na pojednávaní zotrval (čo uviedol a zopakoval). Ďalej, citujúc znenie § 1 ods.2, § 2 písm. a), b), d), § 9 ods.6-9, § 11 ods.1 písm. a), b) zák.č.129/10 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (účinného v čase uzatvorenia Zmluvy), § 52, § 53 ods.1-5 O. z. (účinného v čase uzatvorenia Zmluvy), § 451 a § 563 O. z., uviedol: Pre spotrebiteľskú zmluvu (ďalej len zmluva) je charakteristické, že občan ako spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s dodávateľom za zmluvných podmienok vopred určených dodávateľom, pričom nemá možnosť tieto zmluvné podmienky individuálne ovplyvniť. Vo všeobecných pravidlách pre dojednanie podmienok v zmluvách zák. stanovuje, že takého ust. v zmluvách, spôsobujúce nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa sú neprijateľné, a preto neplatné. Zmluvy ako zmluvy typové či adhézne, sú zmluvy, ktoré o určitom rovnakom predmete plnenia štandardne a opakovane uzatvárajú dodávateľia s veľkým počtom zákazníkov s tým, že dodávateľ zmluvy vopred v návrhu stanovuje obsah týchto zmlúv a stanovuje podmienky jej realizácie. Návrh zmlúv býva často predtlačný na formulároch s tým že fyzická osoba - spotrebiteľ nemá možnosť dosiahnuť zmenu v návrhu zmluvy, nemôže vyjednávať, môže návrh buď prijať alebo neprijať a zmluvu neuzavrieť. Dodávateľ je osoba konajúca pri uzatváraní a plnení zmluvy v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, je silnejšou

zmluvnou stranou, ponúkajúcou spotrebiteľovi k spotrebe určitú vec, vrátane finančných prostriedkov, ktorej forma distribúcie je predmetom podnikania dodávateľa. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení zmluvy nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, predstavuje slabšiu zmluvnú stranu, nemôže vopred ovplyvniť pripravený návrh zmluvy. Zák. zakotvuje všeobecné pravidlá pre dojednanie podmienok v zmluvách, ku ktorým patrí aj predmetná Zmluva. Vychádza sa z predpokladu, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, od ktorého sa všeobecne očakáva, že vzhľadom na jeho podnikanie a ponúkaný tovar a služby koná profesionálne a oproti spotrebiteľovi so znalosťou ponúkaného tovaru a služieb, čo zodpovedá poctivému prístupu v podnikaní. Zák. predpokladá, že dodávateľ má vedomosti a skúsenosti a oproti spotrebiteľovi vystupuje ako zvýhodnený účastník zmluvného vzťahu založeného zmluvou. Čo sa týka žalobcom namietanej výšky RPMN, žalovaný ako nebankový subjekt má dlhodobu v predmete svojej činnosti poskytovanie úverov, a teda jeho povinnosťou bolo poznať a dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa na poskytovanie spotrebiteľských úverov. V Zmluve bola uvedená nesprávne RPMN v neprospech spotrebiteľa, čo má podľa § 11 ods.1 písm. d) zák.č.129/10 Z. z. za následok, že sa poskytnutý úver považuje aj z tohto dôvodu za bezúročný a bez poplatkov. Spotrebiteľ má právo byť informovaný o skutočnej výške RPMN. Žalovaný má ako podnikateľ zákonnú povinnosť v zmluve tento údaj uviesť, a to priamo v zmluve (nie v ďalších dohodách, príp. všeobecných obchodných podmienkach) so sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého úveru. Žalovaný mal vedieť, že neuvedením všetkých obligatórnych náležitostí zmluvy nastane zák. predpokladaná sankcia, t.j. že ako veriteľ nebude môcť od dlžníka žiadať úroky a poplatky z úveru a pre prípad, že to tak urobí, bol s uvedenou zákonnou sankciou uzročený (tzn. nepriamy úmysel). Jeho konanie, preto nemožno hodnotiť inak ako konanie zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu minimálne s nepriamym úmyslom získať majetkový prospech. Čo sa týka úrokov z úveru, tieto sú - podľa jeho názoru - v hrubom rozpore s dobrými mravmi, nakoľko podľa zverejnených priemerných úrokových sadziab (na webovom sídle Národnej banky Slovenska: <<http://www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/udajove-kategorie-sdds/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-obchodnych-bank>>) poskytnutých pre spotrebiteľské úvery v rozhodujúcom období (t. j. k 9.10.2014, kedy bola uzavretá Zmluva) v kategórii Nové úvery pre domácnosti, pri spotrebiteľských úveroch so splatnosťou do 1 roka činila úroková sadzba hodnotu 8,11 % ročne. V Zmluve bola dohodnutá ročná úroková sadzba 64,80 % čo je zjavne v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy patria medzi všeobecné uznávané zásady konania, na ktoré je povinný zo svojej úradnej moci prihliadať, či tieto boli v jednotlivých právnych vzťahoch medzi účastníkmi konania dodržané, a pokiaľ „tomu“ tak nie je, zabrániť aby slabšia zmluvná strana - v tomto prípade spotrebiteľ, bola pred takýmito praktikami zo strany veriteľov ochránená. Dobré mravy predstavujú pojem, ktorý nie je presne zák. definovaný, ale môžeme ho považovať za súhrn takých etických hodnôt, ktoré sú všeobecné uznávané a ktoré sú určitou etickou a morálnou vodiacou linkou pri vzniku, zmene alebo zániku právnych vzťahov v demokratickej spoločnosti. K problematike dobrých mravov sa vo svojej rozhodovacej činnosti vyjadril aj Najvyšší súd Slovenskej „republike“ (ďalej len NS SR), a citoval, čo vo svojom rozhodnutí: 3Cdo/173/2003 uviedol. Citoval z odôvodnenia Uznesenia 1MCdo 1/2009 z 31.7.2009 NS SR. Úroková miera dohodnutá medzi stranami „konania“ prevyšuje obvyklú úrokovú O. z., nakoľko v čase poskytnutia úveru priemerná „výška“ úroku za novoposkytnuté spotrebiteľské úvery činila „výšku“ 8,11 % a dohodnutá úroková miera medzi stranami „konania“ činila výšku 64,80 % čo značne prevyšuje výšku obvyklej úrokovej miery poskytovanej finančnými inštitúciami v rozhodujúcom období. Vzhľadom na uvedené závery považoval dohodu o výške úrokov za absolútne neplatnú. Pokiaľ sú úroky neplatné, nemožno ich ďalej moderovať a tým poskytnuté úvery aj revolvingy sú z uvedeného dôvodu bezúročné a bez poplatkov. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba žalobcu je dôvodná. Na základe výsledkov vykonaného dokazovania dospel k jednoznačnému záveru o dôvodnosti uplatneného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa Zmluvy bol žalovanému poskytnutý úver 500 € a uhradil 654 €. Vzhľadom na to, že vyhlásil tento úver za bezúročný a bez poplatkov, úhrady žalovaného mali byť v celom rozsahu pričítané na istinu, čím žalobcovi vznikol nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia a preto zaviazal žalovaného na zaplatenie 154 €. Uvádzal, že v písomnom vyjadrení k žalobe zo 6.3.2017, doručenom mu 24.11.2017, žalovaný namietol premlčanie. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania sa zaoberal z opatrnosti aj touto otázkou. Citoval znenie § 107 ods.1,2 O. z. Žalobca sa o plnení bez právneho dôvodu žalovanému dozvedel okamihom uhrádzania platieb nad rámec poskytnutej istiny, pričom táto vedomosť od tohto okamihu u neho pretrvávala vo vzťahu ku každej ďalšej nasledujúcej splátke po splatnosti splátky, ktorou bola istina úveru splatená v plnom rozsahu, a to vzhľadom na bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru. Ako okamih začatia subjektívnej premlčacej doby je potrebné určiť okamih, kedy žalobca preplatil istinu poskytnutého úveru. K vzniku bezdôvodného obohatenia došlo 7. splátkou 15.5.2015, a keďže žaloba bola podaná na súd 17.1.2017, zastával

názor, že právo žalobcu bolo uplatnené v subjektívnej aj objektívnej premlčacej lehote a nárok tak premlčaný nie je. Zároveň uvádzal, že Zmluva č.XXXXXXXXXX z 9.10.2018, ktorá bola mu predložená, nebola podpísaná zmluvnými stranami. Na pojednávaní 8.10.2018 nahliadol do originálu zmluvy, ktorým disponuje žalobca, kde rovnako chýbali podpisy zmluvných strán. Uvedené je rovnako dôvod na vydanie bezdôvodného obohatenia titulom získania majetkového prospechu žalovaným bez právneho dôvodu. Výrok o úrokoch z omeškania sa opiera o § 517 ods.2 O. z. v spojení s § 3 nar.vl.č.87/95 Z. z. Priznal žalobcovi úrok z omeškania od 15.1.2017, teda nasledujúci deň po tom ako bol žalovaný oslovený na vrátenie preplatku, ktorý má charakter bezdôvodného obohatenia. Ďalej uvádzal, že v prípade, ak sa v odôvodnení nezaoberal konkrétnou námietkou strán, urobil tak preto, že daný argument a taktiež odpoveď naň nepovažoval pre rozhodnutie v prejednávanej veci za rozhodujúcej (Ruiz Torija c. Španielsko z 9.12.1994, séria A, č. 303-A, s.12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9.12.1994 séria A, č.303/B; Georgiadis c. Grécko z 29.5.1997; Higgins c. Francúzsko z 19.2.1998). O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods.1 CSP (jeho znenie citoval). Keďže žalobca bol v konaní úspešný, rozhodol, že má nárok na náhradu trov konania v pomere 100 % proti žalovanému. V súlade s § 262 ods.1 CSP rozhodoval len o nároku na náhradu trov konania, o ich výške podľa § 262 ods.2 CSP rozhodne po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

3. I. Žalovaný proti rozsudku v celom rozsahu podal v zákonnej 15 dňovej lehote od v o l a n i e a uviedol: Mal za to, že v predmetnom sporovom konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. f) CSP: súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon k vade uvedenej v § 365 ods.1 písm. h) CSP rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. II. Opakoval skutočnosti uvedené vo vyjadrení zo 6.3.2017 (č.l.49-53) a to v časti I. ods.1,2,6 (č.l.50), ods.2,7-9 (č.l.51) a ods.1 (č.l.52) a ďalej uvádzal: Jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úroky, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia niektorej splátky alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si „žalobca“ ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania. Citoval znenie § 39 O. z. Neplatnosť právneho úkonu spája O. z. na prvom mieste s právnym úkonom, ktorý svojim obsahom či účelom odporuje zák. (t.j. O. z. alebo inému zák.). Z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu je dôležitý efekt (výsledok) tohto konania, t.j. nedovolenosť právneho úkonu (rozpor so zák.). Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zák., tak, ako to špecifikuje prostredníctvom svojich podaní, nemožno ju považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 O. z. Mal za to, že dohoda o ročnej úrokovej sadzbe nie je v rozpore s dobrými mravmi. Dobré mravy, vzhľadom na ich zapracovanie v civilnom kódexe do základných princípov (§ 3 O. z.), ako aj v časti týkajúcej sa platnosti právnych úkonov (§ 39 O. z.), predstavujú, popri kogentných zákonných ust. jeden z limitov, teda ohraničenie autonómie právnych subjektov v súkromnom práve. Za dobré mravy nikdy nebude možné považovať normy správania a za konanie v súlade s dobrými mravmi nebude možné považovať konania, vrátane uzatvorenia právnych úkonov, ktoré sú v rozpore s akýmkoľvek platným všeobecne záväzným právnym predpisom. Konaním v rozpore s dobrými mravmi sa na účely tohto zák. rozumie najmä konanie, ktoré je v rozpore so zžitými tradíciami a ktoré vykazuje zjavné znaky diskriminácie alebo vybočenia z pravidiel morálky uznávanej pri predaji výrobku a poskytovaní služby, alebo môže privodiť ujmu spotrebiteľovi pri nedodržaní dobromyseľnosti, čestnosti, zvyklosti a praxe, využíva najmä omyl, lesť, vyhrážku, výraznú nerovnosť zmluvných strán a porušovanie zmluvnej slobody. Veriteľ si požadoval len takú výšku pohľadávky, ktorú si dohodol so samotným dlžníkom v rámci kontraktačného procesu. Nakoľko nebola veriteľom naplnená ani jedna z požiadaviek, ktorú definícia dobrých mravov obsahuje, nemožno vzťah posúdiť ako nesúladný s § 39 O. z. V zmysle uvedeného mal za to, že nebol daný žiadny dôvod na to, aby sa Zmluva považovala za neplatnú a v rozpore s dobrými mravmi. Žalobca nesie dôkazné bremeno a jeho úlohou je preukázať v čom spočíva nesprávne uvádzanie RPMN, nakoľko RPMN neabsentuje, a teda bol by to jediný dôvod prečo by bolo možné vyhlásiť Zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov. Výška RPMN je vypočítaná v zmysle prílohy č.2 Zák. o spotrebiteľských úveroch podľa vzorca platného a účinného v čase uzatvorenia Zmluvy s uvedenými vstupnými údajmi, ktoré sú uvedené na Zmluve. Žalobca bol dostatočne informovaný o výške RPMN. Údaj RPMN je uvedený jednak na prednej strane Zmluvy a zároveň na samostatnej listine s ktorou bol oboznámený a ktorá mu bola spolu so Zmluvou odovzdaná. III. Opakoval skutočnosti uvedené vo vyjadrení zo 6.3.2017 (č.l.49-53) a to v časti II. ods.1,2 (č.l.52). Návrh rozhodnutia súdu (petiť). IV. Vzhľadom na uvedené navrhol aby súd druhej inštancie podľa § 391 ods.1 CSP v platnom znení napadnutý Rozsudok v celom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň žiadal úhradu trov konania, „ktorý“ mu vznikli, vrátane trov odvolacieho konania.

4. Žalobca k odvolaniu žalovaného uvádza, že tvrdenia žalovaného obsiahnuté v tomto odvolaní považuje za nesprávne a odvolanie ako také za nedôvodné z nižšie uvedených dôvodov. Čl. I. K odplate za poskytnutie úveru. V otázke odplaty za poskytnutie úveru možno okrem tvrdení uvedených v jeho predošlých vyjadreniach poukázať aj na nasledujúce skutočnosti. Žalovaný vo svojom odvolaní namieta posúdenie dohodnutej odplaty ako neprímeranej a v rozpore s dobrými mravmi. K uvedeným tvrdeniam žalovaného uvádzal, že tieto nie sú správne, čo vyplýva z dnes už konštantnej judikatúry, ako i priamo ust. zák. Pokiaľ ide o ust. zák., ktoré uvedené tvrdenia negujú poukazoval na § 53 ods.6) O. z. (znenie jeho prvej vety, účinnej od 1.1.2008 citoval). Opakoval skutočnosti uvedené vo vyjadrení z 23.8.2017 (č.l.31-38) a to v časti čl. I ods.2-5 (č.l.31) a ods.1-4 (č.l.32). Pokiaľ ide o konštantnú judikatúru, príkladom poukazoval taktiež na: Rozhodnutie Krajského súdu (ďalej len KS) Prešov 6Co/138/2012 zo 7.5.2013, KS v Trenčíne 8Cob/60/2010 z 21.12.2010 a Okresného súdu (ďalej len OS) Košice - okolie 17C/170/2012 z 22.1.2013, z odôvodnenia ktorých citoval. Ďalej poukazoval na tú skutočnosť, že pri posudzovaní, kedy ide o dohodnutie odplaty s dobrými mravmi a kedy nie sa prihliada najmä na finančnú situáciu spotrebiteľa. V uvedenej súvislosti uvádzal, že o poskytnutie predmetného úveru žiadal práve z toho dôvodu, že sa dostal do nepriaznivej finančnej situácie, čo ho donútilo požiadať o poskytnutie úveru aby bol schopný zabezpečiť svoje základné potreby, ako aj potreby svojej rodiny. Odplatu na úrovni 96,80 % tak rozhodne nemožno považovať za primeranú a v súlade s dobrými mravmi. Tieto skutočnosti poukazujú na to, že žalovaný nielenže konal v rozpore s dobrými mravmi, ale jeho konanie hraničí priam s civilnoprávnou úžerou, kde možno poukázať, napr. na nasledujúce rozhodnutia: OS Prešov 3Co/151/2013 z 25.9.2013 a KS v Ostrave 16ICm 944/2010 z 23.8.2011 a citoval, čo uvádzajú. V odvolaní žalovaný uvádza, že bol oprávnený po podpise Zmluvy od nej do 14 kalendárnych dní odstúpiť bez uvedenia dôvodu. Zo Zmluvy je však zjavné, že táto informácia v nej absentuje, pričom predmetná Zmluva odkazuje na Všeobecné podmienky poskytnutia spotrebiteľského úveru, s ktorými podpisom Zmluvy „údajne“ (úvodzovky žalobca) vyslovil súhlas. Takýto postup je v zjavnom rozpore s právnymi predpismi na ochranu spotrebiteľa najmä s § 53 ods.1 O. z. (jeho znenie citoval). Pričom je potrebné tiež uviesť, že samotné odstúpenie od zmluvy aj tak takýto právny úkon (zmluvu o spotrebiteľskom úvere) nehodí, resp. nekonvaliduje. Z uvedeného jasne vyplýva, že žalovaný zakomponoval do Zmluvy ust., ktoré sú v rozpore s uvedeným, pretože nimi prenáša v rozpore so zák. dôkazné bremeno na spotrebiteľa, pričom spotrebiteľ nemal možnosť tieto ust. Zmluvy nijakým spôsobom zmeniť alebo ovplyvniť. Že ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku vyplýva aj z Odpovede Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách z 28.10.2016, pôsobiacej na Ministerstve spravodlivosti SR a citoval, čo uvádza. čl. II K poplatku za poskytnutie úveru. Opakoval skutočnosti uvedené vo vyjadrení z 23.8.2017 (č.l.31-38) a to v časti čl. II ods.3 (č.l.33) a ods.1-3 (č.l.34). čl. III K nesprávnemu uvádzaniu RPMN. Žalovaný v podanom odvolaní tiež napáda jeho tvrdenia o nesprávnom uvádzaní RPMN v predmetnej zmluve. Uvedené odôvodňoval tým, že je síce uvedená RPMN, ale táto je nesprávna a že údaje o výške RPMN majú byť v zmysle § 9 ods.2) zák.č.129/10 Z. z. uvádzané priamo v zmluve, nepostačuje ak je takýto údaj uvedený v niektorej z príloh k tejto zmluve. Podstatou § 9 ods.2) je zvýšiť ochranu slabšej strany - spotrebiteľa v právnych vzťahoch s dodávateľom, v ktorých spotrebiteľ má častokrát podstatne nevýhodnejšie postavenie oproti dodávateľovi. V zmysle tohto ust. má byť v zmluve uvedená RPMN, pričom jej absenciu tento zák. svojim § 11 ods.1) sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou poskytnutého úveru. Zmyslom tohto ust. je tiež aj informovať spotrebiteľa o výhodnosti ponúkaného úveru, nakoľko uzatvára úverové zmluvy často z toho dôvodu, že sa nachádza v nepriaznivej finančnej situácii. Podľa výšky RPMN tak dokáže pred podpisom zmluvy posúdiť, či takýto úver je pre neho výhodný alebo naopak či pre neho výhodný nie je, ba dokonca či pre neho nebude mať ešte horšie dôsledky. Mal za to, že takéto hodnoty RPMN v úverových vzťahoch, ktoré dosahujú úroveň 304,10 % sú absolútne neprípustné a možno ich označiť za tzv. „úžernické“ (úvodzovky žalobca). Tiež poukazoval na to, že v prípade ak je v zmluve nesprávne uvedená RPMN, je potrebné na takúto zmluvu prihliadať tak, ako keby v nej uvedená nebola, a teda je potrebné na ňu hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. Uvedené potvrdzuje aj: - Rozhodnutie OS Lučenec: 7C/97/2014-89 z 26.11.2014 a citoval, čo v ňom súd uvádza. Uvedené potvrdzuje aj samotné znenie § 11 ods.1 písm. d) zák.č.129/10 Z. z., platného a účinného v čase uzavretia predmetnej Zmluvy (jeho znenie citoval). Na základe uvedených skutočností tak zotrval na svojich tvrdeniach obsiahnutých v žalobe, a mal aj naďalej za to, že v predmetnej Zmluve je nesprávne uvedená hodnota RPMN v neprospech spotrebiteľa, na základe čoho je na takúto zmluvu potrebné hľadieť ako na bezúročnú a bezpoplatkovú. čl. IV K bezdôvodnému obohateniu. Citoval znenie § 451 ods.2) O. z. Zo znenia tohto ust. vyplývajú 4 základné skutkové podstaty bezdôvodného obohatenia, pričom ide o: | plnenie bez právneho dôvodu, | plnenie z neplatného právneho úkonu, | plnenie z právneho dôvodu, ktorý odpadol, | majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov. Vydania bezdôvodného obohatenia sa, o. i., domáha z toho dôvodu, že zmluva

uzavretá medzi ním a žalovaným neobsahuje hneď niekoľko obligatórnych náležitostí vyžadovaných zák. o spotrebiteľských úveroch, na základe čoho je túto potrebné považovať za bezúročnú a bezpoplatkovú. Na základe uvedeného tak žalovaný mal na podklade tejto zmluvy nárok len na vrátenie ním poskytnutej istiny úveru, teda právny dôvod na plnenie z jeho strany na účet žalovaného existoval len v rozsahu sumy poskytnutých finančných prostriedkov. V ostatnom rozsahu - v rozsahu úrokov a poplatkov tak neexistoval žiaden právny dôvod plnenia žalovanému, a teda ak takéto plnenie prijal (plnenie plnené nad rámec istiny poskytnutého úveru), došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, nakoľko prijal z jeho strany plnenie bez akéhokoľvek právneho dôvodu. Je tiež potrebné poukázať na to, že v prejednávanej príhode by takisto mohlo ísť o plnenie prijaté z neplatného právneho úkonu, čo odôvodňoval nasledovne. Odplata vo výške 96,80 % je v rozpore s dobrými mravmi, nehovoriac o tom, že v zmluve je nesprávne uvedený (v neprospech spotrebiteľa) údaj o RPMN a teda je nutné zmluvu posudzovať ako bezúročnú a bezpoplatkovú. Ak teda žalovaný prijal z jeho strany akékoľvek plnenie v rozsahu uvedenej odplaty, došlo na jeho strane k prijatiu plnenia z neplatného právneho úkonu (z neplatnej dohody o odplate za poskytnutie úveru), čím teda došlo na jeho strane takisto k bezdôvodnému obohateniu. Citoval znenie § 451 ods.1) O. z. Nakoľko v prejednávanej príhode žalovaný preukázateľne prijal z jeho strany plnenie bez právneho dôvodu, resp. prijal plnenie z neplatného právneho úkonu, došlo na jeho strane k bezdôvodnému obohateniu, vydania ktorého sa podanou žalobou v zmysle § 451 ods.1) O. z. domáha. čl. V K princípu právnej istoty. V tejto súvislosti ďalej poukazoval na to, že jedným z atribútov civilného sporového konania a právneho štátu je zásada právnej istoty, čo vyjadruje, že strana konania môže očakávať, že jej spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou. V zmysle uvedeného poukazoval na aktuálne znenie čl.2 ods.1,2 CSP (citoval ho). V rámci rozhodovania to konštatoval aj NS SR vo svojom rozhodnutí vydanom v konaní vedenom pod: 5ECdo/192/2014 a citoval, čo je v ňom v uvedené. Tiež poukazoval aj na Rozhodnutie NS SR 6MCdo/9/2012 zo 16.1.2013 a citoval, čo v odôvodnení svojho rozhodnutia uvádza. Čl. VI Na základe uvedeného navrhol potvrdiť rozhodnutie súdu v napádanom rozsahu ako vecne správne a priznať mu nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Uplatňoval si náhradu trov právneho zast. za podané vyjadrenie 31,68 € s DPH (26,40 € + 20 % DPH 5,28 €).

5. Odvolací súd bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods.1 CSP - na prejednanie odvolania nariadi odvolací súd pojednávanie vždy, ak je potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie alebo to vyžaduje dôležitý verejný záujem) prejednal odvolanie v rozsahu vyplývajúcom z § 379 CSP, a rozsudok potvrdil podľa § 387 ods.1 CSP, lebo je vecne správny, súd úplne zistil skutkový stav veci, správne ju právne posúdil a odôvodnenie rozsudku má podklad v zistení skutkového stavu veci, na čom nič nemení ani odvolanie.

6. Ani jeden z uplatnených odvolacích dôvodov nie je daný.

7. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t. zn. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočných) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti, príp. zisteným skutočnostiam prisudzoval iný právny význam. Skutkové zistenie nezodpovedá vykonaným dôkazom, ak výsledok hodnotenia dôkazov nie je v súlade s § 191 ods.1 CSP (Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo) a to vzhľadom na to, že buď vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývali, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo opomenul rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané alebo vyšli počas konania najavo. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov (v úsudku medzi porovnávanými skutočnosťami), príp. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov strán sporu alebo, ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, event. vierohodnosti alebo, keď výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá tomu, čo malo byť zistené spôsobom vyplývajúcim z § 185-§ 211 CSP. Pri hodnotení dôkazov je potrebné zohľadniť aj iné okolnosti, ako sú vzájomná nadväznosť, súlad alebo rozpor medzi skutočnosťami, ktoré z vykonaného dôkazu vyplývajú a p. Skutkové zistenie ako výsledok hodnotenia dôkazov nemôže byť zásadne správne, ak hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá § 191 ods.1 CSP, lebo hodnotil každý dôkaz len jednotlivo a nie aj v ich vzájomnej súvislosti. Skutkové zistenie nie je správne ani vtedy, ak medzi vykonaným dôkazom (jeho obsahom) a z neho vyvodeným (čiastkovým) skutkovým záverom, je zřejmý nesúlad.

8. Všetky skutkové zistenia, na základe ktorých súd posúdil vec po právnej stránke sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.
9. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav, t. zn. vyvodzuje zo skutkového zistenia, aké práva a povinnosti majú účastníci podľa príslušného právneho predpisu a nesprávnym právnym posúdením veci (§ 365 ods.1 písm. h) CSP) je jeho omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav (skutkové zistenie), pričom o mylnú aplikáciu právnych predpisov ide, ak použil iný právny predpis, než ktorý mal správne použiť alebo aplikoval správny predpis, ale nesprávne ho vyložil, príp. ho na daný skutkový stav inak nesprávne aplikoval (z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil nesprávne právne závery o právach a povinnostiach účastníkov konania) a použitie správneho ust. neznamená iba opísanie jeho dikcie, ale i jeho správne priradenie k zistenému skutkovému stavu alebo inak vyjadrené posúdením veci po právnej stránke treba rozumieť výklad o tom, z ktorých ust. zák. alebo iného právneho predpisu vychádzal (prečo pod tieto ust. podradil zistený skutkový stav) a ako ho príp. vyložil, a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ust. vo vzťahu k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá.
10. Súd použil správne právne predpisy, správne ich aj vyložil a na daný skutkový stav ich správne aplikoval, t. zn. z podradenia skutkového stavu pod právnu normu vyvodil správne závery o právach a povinnostiach strán sporu.
11. Žalovaná v odvolaní v podstatnej časti iba opakuje skutočnosti uvádzané už v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa súd riadne vysporiadal a s jeho dôvodmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a to aj so zreteľom na rozhodnutia súdov, na ktoré žalobca vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje.
12. Podľa § 396 ods.1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.
13. Podľa § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.
14. Podľa § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.
15. Podľa ods.2 cit. ust. o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.
16. Žalobca mal v odvolacom konaní plný úspech, preto mu bola priznaná náhrada jeho trov v plnom rozsahu.
17. Pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté: 3 hlasy za (§ 393 ods.2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti rozsudku odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia.

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom.

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania.

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.